

# РЕШЕНИЕ

№ 29030

гр. София, 03.09.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в**  
публично заседание на 05.06.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калин Куманов**

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9897** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Образувано е след като с Определение № 1128 от 04.10.2024 г. на Административен съд-Ямбол по адм.дело № 258/2024 г. е изпратена по подсъдност на Административен съд-София град искова молба вх.№ 258/09.08.2024 г., подадена от С. Н. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], чрез адв.Д., с която е предявен иск срещу "Център за градска мобилност" ЕАД, ЕИК: [ЕИК], за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 30 лв., причинени му от принудителна административна мярка – принудително задържане на пътно превозно средство чрез използване на техническо средство тип скоба, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по отношение на лек автомобил рег. [рег.номер на МПС] на 09.01.2024 г. от контролор автомобилен транспорт, той и шофьор в "Център за градска мобилност" ЕАД, която мярка е отменена по съдебен ред, ведно със законната лихва върху сумата от датата на увреждането (09.01.2024 г.). Претендира се и присъждане на разноските по делото съгласно представен списък. В исковата молба ищецът се позовава на влялото в сила съдебно решение, с което ПАМ е отменена и иска да му бъде присъдено исканото обезщетение. В с.з. ищецът се явява и заявява, че поддържа иска.

Ответникът – "Център за градска мобилност ЕАД, е представил писмен отговор, в който оспорва иска и моли Съда да го отхвърли, отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. В с.з. ответникът не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., който дава заключение за основателност на предявения иск.

Съдът намира за установено следното от фактическа страна:

По делото няма спор между страните, и се установява и от приетите по делото писмени доказателства, че спрямо ищеца С. Н. К., в качеството му на водач и собственик на МПС марка Хюндай, рег. [рег.номер на МПС] , на 09.01.2024 г., е наложена ПАМ – използване на техническо средство за принудително задържане на ППС на основание чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП, от контролър автомобилен транспорт в "Център за градска мобилност" ЕАД.

Със Заповед № СО15-РД-09-05-431/29.07.2015 г. Кметът на Столичната община е регламентирал правомощията на "Център за градска мобилност" ЕАД, свързани с използването и прилагане на техническо средство тип "скоба", при констатирано неправилно паркиране/престой, събирането на дължими суми, определени по реда на чл.126 и чл.127 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община и освобождаването на блокираните моторни превозни средства.

С Решение № 524 от 12.04.2024 г., постановено по адм.дело № 85/2024 г. по описа на Административен съд-Ямбол, по жалба на С. Н. К. ПАМ е отменена като незаконосъобразна поради противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Съдебното решение е влязло в сила на 15.07.2024 г., когато е оставено в сила с Решение № 8806 от 15.07.2024 г., постановено по адм.дело № 5605/2024 г. по описа на Върховния административен съд.

Видно от фискален бон, издаден от ответника на 09.01.2024 г. (л.15 от адм.дело № 258/2024 г.), ищецът е заплатил разходи във връзка с принудително задържане на ППС в размер на 30 лв. за принудително задържане на ППС с техническо средство тип "скоба".

При така установената фактическа обстановка, Съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е предявена от легитимиран субект – адресат на отменения акт, вследствие на който се претендират обезщетения за претърпени имуществени вреди, представляващи заплатена такса във връзка с принудително задържане на МПС на основание наложена ПАМ. Искът е предявен при наличие на правен интерес, поради което същият е процесуално допустим по смисъла на чл.204, ал.1 вр. чл.203 АПК. Според чл.205 АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Искът е предявен срещу надлежно лице. ПАМ е била наложена от служител на "Център за градска мобилност" ЕАД. Ответникът "ЦГМ" ЕАД е юридическо лице и има качеството на административен орган – лице, на което е възложено упражняването на административни правомощия – тези по чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП по предвидения за това ред. Поради това и дейността, в резултат на която упражнява тези правомощия, е административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Принудителното задържане представлява ПАМ по смисъла на чл.22 ЗАНН, която се налага при условията, посочени в цитираните норми от специалния закон.

Разгледана по същество, исковата молба е основателна.

По силата на чл.203, ал.1 АПК исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица се разглеждат по реда на Глава единадесета от кодекса. Съгласно чл.203, ал.2 АПК за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. Според чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда установен в АПК. Следователно,

за да възникне право на иск за обезщетение е необходимо да са налице няколко кумулативни предпоставки, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда. Под "вредата" следва да се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно защитените от правото имуществени и неимуществени интереси на увредения, а "пряка и непосредствена" е тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния акт, действие или бездействие на компетентния административен орган по силата на безусловно необходимата връзка между тях. При липсата на който и да е от елементите на фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.203 АПК във вр.с чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

В случая по делото е установена първата предпоставка – незаконосъобразно наложена ПАМ, отменена с влязло в сила съдебно решение. Следователно ищецът е доказал наличието на незаконосъобразен акт, издаден от административен орган при или по повод изпълнение на административна дейност по смисъла на чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

При това положение Съдът следва да прецени установено ли е по делото настъпване на вреди, а при положителен отговор – представляват ли тези вреди пряка и непосредствена последица от издадения незаконосъобразен акт.

Съобразно правилото на чл.154, ал.1 от Гражданския процесуалния кодекс, приложим на основание чл.144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. В противен случай Съдът е длъжен да приложи последицата при носене на доказателствената тежест, като приеме недоказания факт за неосъществил се. В случая ищецът е този, който следва да докаже, чрез провеждане на пълно и пряко доказване със съответните процесуални способности, настъпването на твърдените имуществени и неимуществени вреди, както и причинната връзка между тях.

Исковата претенция е за заплащане на сумата в размер на 30 лв. за имуществени вреди, представляваща заплатената от ищеца сума, като условие да бъде освободен за движение лекият автомобил. По делото е установено, че на 09.01.2024 г., служител на "Център за градска мобилност" ЕАД – контролор автомобилен транспорт, е наложил принудителна административна мярка по чл.167, ал.2, т.2 ЗДвП, обективизирана в Съобщение № В2402061/09.01.2024 г., изразяваща се в принудително задържане, чрез поставяне на устройство, тип "скоба" на лек автомобил марка Хюндай, рег. [рег.номер на МПС] , паркиран от С. Н. К. на [улица]приблизително до №16, [населено място] попадаща в обхвата на зоната за почасово платено паркиране „Синя зона“. Вслучая наложената ПАМ е обжалвана по съдебен ред и отменена като незаконосъобразна, като съдебното решение е влязло в законна сила.

Заплатената от ищеца сума от 30 лв. като условие да бъде освободен за движение лекият автомобил, се явява недължимо платена, щом наложената ПАМ е призната за незаконосъобразна. Съдът съобрази, че под вредоносен резултат /вредата/ се разбира отрицателната последица от увреждането, която засяга неблагоприятно имуществените права и защитените от правото блага на увредения, а под "пряка и непосредствена" се разбира тази вреда, която следва закономерно от незаконосъобразния административен акт, действието или бездействието на съответния административен орган, по силата на безусловно необходимата връзка между тях. Казано с други думи, причинна връзка е налице, когато вредите са в резултат на увреждането, настъпили са по повод на него и във връзка с него.

Визираното тълкуване, отнесено към настоящия случай, налага положителен отговор на въпроса намаляло ли е имуществото на ищеца, ако вредоносното действие не би настъпило, т.е. ако не

беше наложена ПАМ. С други думи, ако тя не беше наложена, имуществото на ищеца нямаше да намалее. Именно от действието на отменения акт пряко и непосредствено са се породили неблагоприятни за ищеца последици. В случая следва да се приеме за доказано, че единствено по причина на въздействие върху имуществото от страна на незаконосъобразния юридически акт то е намаляло, а отгук и претенцията следва да се приеме за основателна.

Предявеният иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ следва да бъде уважен като основателен и доказан. Тава е така, защото наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ води до основателност на исковата претенция. Същата следва да се уважи в претендирания от ищеца размер от 30 лв.

Следва да бъде уважена претенцията за присъждане на законната лихва върху главницата. Съгласно тълкуването, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 15.07.2024 г. – датата на влизане в сила на съдебното решение, до окончателното изплащане на сумата. Конкретният размер на лихвата за забава следва да се определи в изпълнителното производство.

По делото ищецът е направил искане за присъждане на разноски в общ размер 410 лв., съгласно представен списък (л.27 от адм.дело № 258/2024 г.). Договореният размер на адвокатско възнаграждение от 400 лв. е заплатен (л.7-гръб от адм.дело № 258/2024 г.). Ответникът е отправил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което Съдът преценява като неоснователно. В Решение от 25 януари 2024 г. на СЕС по дело С-438/22 е постановено, че чл.101, § 1 ДФЕС във връзка с чл.4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл.101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. В случая се претендира договорено и платено възнаграждение от 400 лв., което по отношение главницата от 30 лв. е съобразено с чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа. Това до извод, че не е нарушена забраната по чл.101, § 1 ДФЕС, тъй като не се създава ограничение на конкуренцията с оглед на целта. Предвид изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 410 лв. – разноски за производството, от които 10 лв. заплатена държавна такса и 400 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

## РЕШИ:

ОСЪЖДА "Център за градска мобилност" ЕАД, ЕИК:[ЕИК] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], да заплати на С. Н. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 30 лв. (тридесет лева), представляващи направени разходи за принудително задържане на ППС, настъпили от принудителна административна мярка принудително задържане, чрез поставяне на устройство, тип "скоба" на лек автомобил Хюндай, рег. [рег.номер на МПС] , отменена като

незаконосъобразна с Решение № 524 от 12.04.2024 г., постановено по адм.дело № 85/2024 г. по описа на Административен съд-Ямбол, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2024 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА "Център за градска мобилност" ЕАД, ЕИК:[ЕИК] със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], да заплати на С. Н. К. от [населено място],[жк], [жилищен адрес] ЕГН: [ЕГН], разноси по делото в размер на 410 лв. (четиристотин и десет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: